

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci navrhovatelky: **Mgr. J. V.**, proti odpůrci: **město Tanvald**, se sídlem Palackého 359, Tanvald, zastoupen JUDr. Ivanou Erlebach Staňkovou, advokátkou se sídlem Nad Krocínkou 477/13, Praha 9, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Změny č. 2 Územního plánu Tanvald, schváleného zastupitelstvem města Tanvald usnesením č. VIII/3 ze dne 21. 6. 2017, v části plochy X, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30. 5. 2018, č. j. 64 A 7/2018 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatelka **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odpůrci se právo na náhradu nákladů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Navrhovatelka je vlastníkem pozemků p. č. X, p. č. X a dalších v k. ú. T.. Návrhem podaným ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci se domáhala zrušení opatření obecné povahy vydaného zastupitelstvem města Tanvald dne 21. 6. 2017 - Změna č. 2 Územního plánu Tanvald (dále jen „změna územního plánu“) v ploše X. Plocha X zahrnovala část pozemku p. č. X v k. ú. T. o výměře 0,40 ha, která byla změnou územního plánu nově vymezena z plochy smíšené nezastavěného území – přírodní, zemědělská (NS) na plochu lesní (NL). Tato plocha sousedí s navrhovatelčinými pozemky. Navrhovatelka namítala, že změnou je omezena ve výkonu vlastnického práva ke svým pozemkům a že se snižuje jejich finanční hodnota.

[2] Krajský soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že nebylo porušeno žádné ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) upravující proces přijímání územního plánu či jeho změny a žalobkyně měla možnost podávat v jednotlivých fázích procesu připomínky a námitky, které využila. Rozhodnutí o námitce navrhovatelky, velmi podrobně odůvodněné, je v souladu s v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu obsaženo na str. 36 - 41 odůvodnění změny územního plánu.

[4] Námitky navrhovatelky týkající se předchozího územního řízení vedeného o žádosti vlastníka pozemku p. č. X o změnu využití území pro změnu druhu tohoto pozemku neshledal soud ve vztahu k přezkoumávané změně územního plánu relevatními, neboť se jedná o odlišná samostatná řízení a při vydávání územního plánu není obec vázána již vydanými územními rozhodnutími ani probíhajícími územními řízeními (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 Aos 2/2013 - 83). Není ani na místě, aby se soud v řízení o přezkumu změny ÚP zabýval tvrzeným nedovoleným zalesněním části pozemku p. č. X a případnou nedostatečnou činností správních orgánů na úseku státního dozoru nad dodržováním stavebního zákona, lesního zákona či zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

[5] Krajský soud konstatoval, že pořizovatel se zabýval navrhovatelkou namítanými porušeními právních předpisů a na podkladě obsahu stanovisek dotčených orgánů je neshledal důvodnými. Agentura ochrany přírody a krajiny vydala k vymezení plochy X souhlasné stanovisko v návaznosti na předchozí souhlasné stanovisko ze dne 3. 11. 2014, č. j. SR/0748/JH/2014, které bylo vydáno pro účely vedeného územního řízení o návrhu za změnu využití území, jež bylo později zastaveno. Byť ve stanovisku z roku 2014 Agentura ochrany přírody a krajiny v kapitole 3.2 uvedla, že záměr zalesnění není plně v souladu s cíli a návrhovými opatřeními, vzhledem k existenci několikaletého lesního porostu již tehdy vyslovila se zalesněním souhlas a stanovila podmínky. Z pohledu souladu vymezení plochy X jako plochy lesní jsou pak rozhodná stanoviska dotčených orgánů státní správy vydaná v procesu přípravy návrhu změny územního plánu a jejího přijetí.

[6] K námitce nedodržení odstupu vymezené lesní plochy ve vzdálenosti 50 metrů od pozemku žalobkyně krajský soud poznamenal, že ani v územně analytických podkladech ani v § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon) není vzdálenost 50 m od okraje lesa stanovena jako závazný limit pro vymezení ploch zalesnění. Z hlediska souladu vymezení plochy X s veřejnými zájmy dle lesního zákona byla změna územního plánu opakovaně posouzena Krajským úřadem Libereckého kraje jako dotčeným orgánem státní správy lesů. Tento orgán již ve fázi zadání změny územního plánu uplatnil požadavek, aby byla plocha zalesnění na pozemku p. č. X vymezena pouze tak, aby byla dodržena vzdálenost 25 m od p. č. X. Současně k požadavku pořizovatele dotčený správní orgán doplnil, že jde o plochu, která je sice do vzdálenosti 50 m od zastavěného území, ale není zde žádná stavba, pro kterou by plánované funkční využití plochy mohlo činit potíže. Proti těmto závěrům navrhovatelka žádné konkrétní námitky neuplatnila. Soud se dále ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí o námitce, že v řízení o změně územního plánu nejsou řešeny takové podrobnosti, jako např. míra zastínění pozemků, možné škody při vyvrácení porostů,

apod., které lze řešit až v navazujících správních řízeních, neboť navrhovatelka uplatnila některé námitky týkající se přenášení odpovědnosti na vlastníky sousedních pozemků dle § 22 lesního zákona a přepravy dřeva ve smyslu § 34 odst. 3 lesního zákona pouze v obecné rovině, bez konkrétní vazby na svoje pozemky.

[7] Krajský soud uzavřel, že požadavku navrhovatelky na zrušení části změny územního plánu nelze vyhovět jen proto, že má odlišnou představu o možném funkčním využití sousedního pozemku. Byť navrhovatelka v úvodu návrhu zmínila pokles finanční hodnoty svých pozemků v souvislosti s přijetím změny územního plánu, zůstala tato námitka pouze obecná, ničím nepodložená, proto ji soud rovněž vyhodnotil jako neopodstatněnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[8] Rozsudek krajského soudu napadla navrhovatelka (stěžovatelka) kasační stížností.

[9] Krajský soud se dle stěžovatelky zabýval zejména procesem přijetí změny územního plánu a výkonem vlastnického práva majitelky protiprávně zalesněného pozemku p. X, ale nezabýval se zásahem do vlastnického práva stěžovatelky.

[10] Navrhovatelka se domnívá, že o jejích námitkách nebylo kvalifikovaně rozhodnuto a nebyl prokázán veřejný zájem na změně ÚP v části X. Krajský soud ani odpůrce neposuzovali dopad změny na bezprostředně sousedící zahradu stěžovatelky. Bylo jejich povinností posoudit změnu ÚP z hlediska dopadu na kvalitu, hodnotu a využitelnost stěžovatelčiných pozemků. Stěžovatelka proto namítá porušení čl. 11, čl. 35 a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uvádí též § 1012 a 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob a nařizuje vlastníkům zdržet se imisí, které podstatně omezují obvyklé užívání sousedova pozemku. Tím, že uvedené okolnosti nebyly zváženy, vznikne stěžovatelce v budoucnu nezanedbatelná újma spočívající v zániku zahrady, například nebude moci pozemek využívat k pěstování rostlin, neboť lesní porost vzroste až do výšky 30 metrů i výše a zahradu zastíní. Stěžovatelka bude též povinna strpět povinnosti a omezení ve smyslu lesního zákona jako je zákaz rozdělávání ohně do vzdálenosti 50 m od okraje lesa, lesní doprava či přestupky fyzických osob a ukládání pokut. Stěžovatelka upozorňovala i na skutečnost, že k lokalitě X není žádný přístup z veřejné komunikace. Přístup přes jiný pozemek majitelky pozemku p. č. X je hustě zarostlý stromy a keři, nelze po něm proto projet vozidlem. Pod svahem se ještě nachází vodoteč.

[11] Dále stěžovatelka namítá, že soud ani odpůrce se nevypořádali se stanoviskem Správy CHKO Jizerské hory, ve kterém je uvedeno, že zalesnění dotčeného pozemku *„není plně v souladu s uvedenými cíly a návrhovými opatřeními“*. Stěžovatelka dále upozorňuje, že zalesněná plocha není dle jejího názoru malého rozsahu, jak uvádí stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 19. 4. 2017. Pozemek p. č. X má celkovou rozlohu 9820 m^2 a z této rozlohy došlo k zalesnění cca poloviny, ve skutečnosti spíše více. Závazné stanovisko MÚ Tanvald udělující souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu o výměře 4 627 m^2 v rámci územního řízení bylo vydáno dle neověřeného geometrického plánu pro rozdělení území, které nesouhlasí s územím vymezeným změnou ÚP. Ze stanoviska KÚ Libereckého kraje ze dne 21. 3. 2017

pak stěžovatelka dovozuje, že lze očekávat, že se zvětšující se výškou smrkové monokultury bude docházet k polomům, vyvracení stromů a tím poškozování sousedních pozemků. Naopak stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že se jedná o těžko obhospodařovatelnou půdu, neboť v minulosti zemědělsky obhospodařovaná byla, stejně jako sousední pozemky.

[12] Stěžovatelka dále nesouhlasí se vzdáleností 25 metrů od hranice lesa, kterou vyžadoval KÚ Libereckého kraje, neboť nemá oporu v zákoně o lesích, který jako ochranné pásmo stanoví 50 metrů. Nesouhlasí s argumentací, že v tomto pásmu není žádná stavba, pro kterou by plánované využití funkční plochy mohlo činit potíže. Pozemek p. č. X se dle platného ÚP Tanvald nachází v zastavitelném území obce a případná výstavba tak není vyloučena.

[13] Stěžovatelka upozorňuje, že žádný z dotčených orgánů nekonstatoval, že změna ÚP je ve veřejném zájmu a v čem veřejný zájem spočívá. Ani pořizovatel veřejný zájem ničím neprokázal.

[14] Odpůrce nijak nezdůvodnil, proč nezohlednil chráněné zájmy navrhovatelky, odůvodnění změny ÚP je v jednotlivých vyjádřeních dotčených orgánů rozporuplné (např. stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny) a v některých částech nepřezkoumatelné.

[15] Závěrem navrhovatelka uvádí, že krajský soud ani odpůrce se nevypořádali s právním názorem stěžovatelky, že dle § 76 odst. 1 stavebního zákona lze měnit využití území jen na základě územního rozhodnutí a že územní plánování není nástrojem k napravení protiprávního jednání majitelky pozemku p. č. X. Tímto postupem odpůrce omezil stěžovatelčina práva, neboť v řízení o změně ÚP nemohla podat opravné prostředky, na rozdíl od správního řízení (např. územní řízení).

[16] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka opakovaně předkládá stejné argumenty, které již byly vypořádány rozsudkem krajského soudu, a nepravdivé a nesrozumitelné údaje. Odpůrce odkazuje na odůvodnění napadeného OOP a rozsudku krajského soudu. Dodává, že řízení před soudem by nemělo být nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území, které byly řádně vypořádány správními orgány a vydáním Změny č. 2 ÚP Tanvald potvrzeny Zastupitelstvem města Tanvald.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[18] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelka v prvé řadě namítá, že krajský soud se nezabýval tvrzeným zásahem do jejího vlastnického práva. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Obsahem stěžovatelčina návrhu na zrušení části územního plánu byly z velké části námitky proti procesu přijímání této změny, je proto nasnadě, že krajský soud se ve velké části rozsudku věnoval této problematice. S odkazem na příslušná ustanovení stavebního zákona vysvětlil stěžovatelce proces přijímání změny územního plánu. Prostředky, které měla k dispozici pro participaci na tomto procesu, stěžovatelka beze zbytku využila. Krajský soud poté vypořádal také všechny další námitky uplatněné stěžovatelkou. Stěžovatelce tedy nelze přisvědčit, že by se krajský soud zásahem do jejího práva nezabýval. Lze doplnit, že krajský soud je dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. Proto kromě skutečností, které přezkoumává ex offo, není soud oprávněn přezkoumávat napadené opatření obecné povahy nad rámec uvedených důvodů.

[20] Stěžovatelka dále rozporuje závěry některých stanovisek dotčených orgánů, případně namítá, že s nimi pořizovatel územního plánu nevypořádal.

[21] Stanovisko Správy CHKO Jizerské hory ze dne 3. 11. 2014, proti kterému brojí stěžovatelka, nebylo vydáno jako stanovisko dotčeného orgánu v procesu přijímání změny územního plánu, ale pro účely územního řízení vedeného na žádost majitelky pozemku p. č. X, zastaveného v roce 2015. Na toto stanovisko odkazovala dále Agentura ochrany přírody a krajiny v rámci svých vyjádření právě v procesu územního plánování. Uváděla, že podmínky v lokalitě zůstaly nezměněny, a vzhledem k tomu, že již dříve vyslovila souhlas se zalesněním pozemku (resp. změnou druhu pozemku z trvalého travního porostu na lesní pozemek) vydává souhlasné stanovisko i nyní (v rámci procesu změny územního plánu). AOPK ve svých stanoviscích k návrhu územního plánu ze dne 3. 12. 2015 a ze dne 1. 9. 2016 vyslovila se změnou funkčního využití plochy X souhlas, neboť záměr není v rozporu se zájmy ochrany přírody a krajiny. I stanovisko Správy CHKO ze dne 3. 11. 2014 bylo souhlasné za podmínek vysázení 40 ks specifikovaných listnatých stromů na okraji stávajícího smrkového porostu do 15. 11. 2016.

[22] Je zřejmé, že jak pro orgány rozhodující v rámci územního řízení tak pro orgány v rámci procesu územního plánování je závazný zejména výrok stanoviska. Ačkoliv Správa CHKO ve vyjádření konstatovala, že záměr není zcela v souladu s cíly v oblasti zemědělství, nejedná se o skutečnost, se kterou by se pořizovatel musel v odůvodnění změny ÚP explicitně vypořádávat. Rozhodující v dané věci je fakt, že Správa CHKO a nyní AOPK vydaly souhlasná stanoviska. Není neobvyklé, že dílčí aspekty záměrů mohou částečně narušovat některé veřejné zájmy. Naopak je těžko představitelný scénář, ve kterém by záměr působil na veškeré veřejné zájmy veskrze pozitivně. I ve stanovisku Správy CHKO je uvedeno, že po komplexním zhodnocení lokality vyslovila Správa souhlas s daným záměrem. Uvedené skutečnosti stěžovatelce dostatečně osvětlil i krajský soud.

[23] Namítá-li dále stěžovatelka, že rozsah zalesnění není malý, jak uvádí stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 19. 4. 2017, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o subjektivní hledisko, které je pro danou věc irelevantní. Rozhodnou skutečností je, že Agentura ochrany přírody a krajiny ve stanoviscích výše uvedených se změnou územního plánu v lokalitě X vyslovila souhlas. Stejně tak ve stanovisku ze dne 19. 4. 2017 se vyslovila souhlasně s návrhem na rozhodnutí o námitce stěžovatelky, které nebylo vyhověno.

[24] Námitky ke stanovisku Městského úřadu Tanvald ze dne 18. 9. 2014, kterým byl pro účely zastaveného územního řízení vysloven souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, jsou také zcela nepřípadné, neboť pro možnost změny územního plánu není takový souhlas vyžadován, jak již správně uvedl krajský soud. Jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu se k návrhu změny územního plánu vyjádřil Krajský úřad Libereckého kraje v koordinovaném stanovisku ze dne 12. 8. 2016, ve kterém nesouhlasil s vymezením zastavitelné plochy Z76 pro bydlení. Ve vztahu k ploše X žádné připomínky nevznesl.

[25] Stěžovatelka dále brojí proti koordinovanému stanovisku KÚ Libereckého kraje ze dne 21. 3. 2017, respektive jeho doplnění, které si pořizovatel nechal vypracovat ve vztahu k lokalitě Z23 za účelem kvalifikovaného rozhodnutí o námitkách stěžovatelky. V tomto doplnění se uvádí, že na části posuzovaného pozemku je vzrostlá smrková monokultura (stáří cca 20 let) bez dostatečných výchovných zásahů. Pro změnu ÚP je navržena část s výrazným terénním sklonem a ve spodní části s podmáčenou částí pozemku. Jedná se o zemědělskou půdu s V. třídou ochrany, patří tedy k půdám s nízkou produkční schopností – tj. půdám mělkým, velmi svažitým, štěrkovitým až kamenitým a erozně nejvíce ohroženým. U těchto půd lze předpokládat vhodnější právě navrhované nezemědělské využití.

[26] Dovozuje-li stěžovatelka z tohoto popisu, že v lese bude docházet k polomům a vyvracení stromů, čímž mohou být poškozeny její pozemky, konstatuje Nejvyšší správní soud, že se jedná o pouhou spekulaci. Za prvé je třeba říci, že dle § 32 zákona o lesích má vlastník lesa povinnost provádět taková opatření, aby se předcházelo a zabránilo působení škodlivých činitelů na les, a v případě vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lese je povinen činit bezodkladná opatření k jejich odstranění a pro zmírnění jejich následků. Nadto lokalita X vymezuje lesní plochu nejblíže ve vzdálenosti 25 metrů od stěžovatelčiných pozemků, nelze se tedy ztotožnit se spekulací, že by případnými událostmi v lese měly být její pozemky přímo poškozeny.

[27] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem stanoviska, že na daném pozemku se jedná o těžko obhospodařovatelnou půdu. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Vzhledem ke skutečnosti, že jde o pozemek s výrazným terénním sklonem, jehož část je podmáčena, je závěr o obtížném zemědělském využití pozemku zcela namístě. Skutečnost, že i v minulosti byla taková půda obhospodařována, nic nemění na tom, že se nejedná o ideální plochu pro zemědělské účely, a to i z toho důvodu, že kvalita půdy na daném pozemku není vysoká.

[28] Stěžovatelka dále brojí proti požadavku, aby byl pozemek s funkčním využitím vymezen 25 metrů od hranice jejího pozemku, neboť lesní zákon dle jejího názoru stanoví ochranné pásmo lesa 50 metrů. Nejvyšší správní soud k této námitce nejprve konstatuje, že lesní zákon v § 14 odst. 2 stanoví: „*Dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů* (například územní řízení dle stavebního zákona – pozn. NSS) *zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. …*“ Tato úprava však neznamená, že ve vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa není možné provádět žádné záměry. Nemohou však ohrožovat pozemky určené k plnění funkce lesa. Vzdálenost 50 metrů proto není

nepřekročitelnou mezí, ale pouze zónou, ve které je třeba zapojení orgánu ochrany lesa do případného povolovacího procesu.

[29] Pokud stěžovatelka uvádí, že ve vzdálenosti do 50 metrů od lesa se nachází její pozemek, který je součástí zastavitelného území obce a do budoucna na něm proto není vyloučena stavební činnost v tomto pásmu, lze jí dát za pravdu. Lze však poukázat na skutečnost, že plocha X byla v průběhu přijímání změny územního plánu zmenšena tak, aby byla respektována hranice 25 metrů od okraje lesa k zastavěnému území (tedy pozemku stěžovatelky). Jednalo se o požadavek Krajského úřadu Libereckého kraje jakožto orgánu ochrany lesů, neboť standardně tuto vzdálenost vyžaduje. V doplnění svého stanoviska, které si pořizovatel vyžádal jako podklad pro rozhodnutí o námitkách stěžovatelky, pak krajský úřad uvedl, že dostatečná vzdálenost plochy X od zastavěného území (25 metrů) dává záruku, že nedojde ani k případnému omezení práv vlastníků těchto pozemků z důvodu ochrany zájmů daných zákonem o lesích. Za takové situace má Nejvyšší správní soud za to, že potenciální právo stěžovatelky využít svůj pozemek územním plánem předvídaným způsobem, není ohroženo. Skutečnost, že orgán ochrany lesů vyžadoval v rámci řízení o změně územního plánu odstup hranice lesa od pozemku určeného k zastavění pouze ve vzdálenosti 25 metrů, a s takto vymezenou lesní plochou souhlasil, zakládá stěžovatelce legitimní očekávání, že v případě jejího budoucího stavebního záměru v ochranném pásmu lesa, bude tuto vzdálenost krajský úřad v případě, že se v daném území významně nezmění okolnosti, považovat za dostatečnou. Nadto lze podotknout, že oněch 25 metrů je vzdálenost, která existuje mezi nejkratší spojnicí stěžovatelčina pozemku č. p. X a nově vymezené plochy X. Z ostatních stran je tento pozemek obklopen dalšími vlastními pozemky stěžovatelky.

[30] Stěžovatelka dále namítá, že žádný z dotčených orgánů nedeklaroval ve svých stanoviscích veřejný zájem na změně územního plánu v lokalitě X, stejně tak ani pořizovatel. Tato námitka není důvodná. Úkolem dotčených orgánů v rámci procesu přijímání územního plánu či jeho změny je střežit veřejný zájem, k jehož ochraně jsou povolány, ať už se jedná o ochranu přírody a krajiny, zemědělský půdní fond, lesy, vodní toky, komunikace či jiný veřejný zájem. Ve svých stanoviscích tedy neposuzují, zda je navrhovaná změna územního plánu ve veřejném zájmu, ale zda s veřejným zájmem, který mají chránit, není v rozporu. Stejně tak úkolem územního plánu není vytyčovat pouze taková funkční využití území, která jsou ve veřejném zájmu. Územní plán vyjadřuje a stanovuje koncepci rozvoje území obce.

[31] Zásadní stěžovatelčiny námitky směřovaly ke skutečnosti, že přijetím dané změny v ploše X dojde k omezení vlastnických práv k jejím pozemkům, neboť vzrostlé stromy její pozemek zastíní, a bude muset strpět povinnosti, které jí vyplývají z lesního zákona.

[32] V obecné rovině považuje soud na nutné zdůraznit, že rozhodnutí o přijetí územního plánu a obsah územního plánu je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a projevem práva na samosprávu územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 – 103). Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv stěžovatele je proto, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územní plánu nepočínal zjevně svévolně či

diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem. Není tedy úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, č. 1462/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

[33] Namítá-li stěžovatelka, že nebude moci využívat svůj pozemek pro pěstování rostlin, neshledává tuto námitku Nejvyšší správní soud důvodnou. Nově vymezená plocha X hraničí s pozemkem stěžovatelky p. č. X pouze v malé části. Bude-li proto po určitou část dne zastíněna část stěžovatelčina pozemku, nelze takový zásah pokládat za nepřiměřený. Neznamená to, že by na takovém pozemku nebylo možné pěstovat plodiny. Nadto Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelčin pozemek sousední také s jiným pozemkem v jejím vlastnictví, na kterém je též vzrostlý les a je určen k plnění funkcí lesa. Pokud by tedy stěžovatelka neměla mít možnost využívat svou zahradu z důvodu těsně sousedícího lesa, muselo by se tak stát i z důvodu jejího vlastního lesního pozemku.

[34] Možné omezení, které by stěžovatelka mohla být povinna snášet na části svého pozemku, spočívající v nemožnosti rozdělávat oheň, pak Nejvyšší správní soud neshledává jako zásadní pro posouzení, zda byla práva její vlastnická práva neproporcionálně omezena. Takové omezení jí totiž nebrání uskutečňovat tuto aktivitu na jiné části své zahrady, a nejedná se o omezení, které by podstatně ztěžovalo využití pozemku způsobem, pro který je určen. K nutnosti snášet dopravu přes stěžovatelčin pozemek pak Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 34 lesního zákona vyplývá, že lesní doprava musí být prováděna tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování okolních pozemků. Nadto využít cizí pozemky k lesní dopravě může vlastník lesa pouze v případě, že účelu nelze dosáhnout jinak, v odůvodněných případech, na nezbytnou dobu, v nezbytném rozsahu, ve vhodné době a za náhradu. Přitom je odpovědný za případné škody, které na cizím pozemku svou činností způsobí. Z územního plánu i veřejně dostupných map pak plyne, že na lokalitu X sousedí s pozemkem (zahradou) téže majitelky, který navazuje na pozemní komunikaci, využití cizích pozemků, včetně stěžovatelčina, k lesní dopravě se proto nejeví pravděpodobným.

[35] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ačkoliv nově vymezená plocha X jakožto lesní pozemek se může stěžovatelky jakožto vlastníka sousedního pozemku určitým způsobem dotknout, nejedná se o situaci, kdy by byla ve svých právech jakkoliv významně omezena. Ačkoliv Nejvyšší správní soud chápe motivaci stěžovatelky, neboť z jejích vyjádření i stanovisek dotčených orgánů se podává, že lesní porost nebyl na pozemku p. č. X založen v souladu s právními předpisy, vzhledem ke skutečnosti, že tento stav trvá již 15–20 let, přičemž z vyjádření stěžovatelky nevyplývá, že by v minulosti pociťovala na základě tohoto stavu jakoukoliv újmu či omezení, považuje Nejvyšší správní soud snahu o legalizaci tohoto stavu za legitimní cíl, zejména v situaci, kdy jím není ohrožen a dotčen žádný veřejný zájem (jak vyplynulo ze souhlasných stanovisek dotčených orgánů) a ani soukromá práva stěžovatelky nejsou v nepřiměřené míře dotčena.

[36] Soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že změnou územního plánu dochází k obcházení územního řízení a jsou tak krácena její práva, neboť v územním řízení

by byla účastníkem řízení. Změna funkčního využití pozemku v územním plánu nenahrazuje územní rozhodnutí o změně využití území, kterým je povolována změna druhu pozemku či způsobu využití pozemků. I po vydání změny územního plánu zůstává pozemek evidován jakožto trvalý travní porost a součást zemědělského půdního fondu. Předpokladem pro vydání kladného územního rozhodnutí je však vždy soulad s územně plánovací dokumentací, tedy i územním plánem. Bude-li proto majitelka usilovat o vydání územního rozhodnutí, může se stěžovatelka tohoto řízena účastnit dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

[37] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by odpůrce či krajský soud pochybili. Pořizovatel se vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatelka uplatnila, a srozumitelně vysvětlil, proč jim nepřisvědčil a nevyhověl jim. Stěžovatelka nijak nekonkretizovala, v čem shledává odůvodnění změny územního plánu rozporuplné a nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatuje, že žádnou vadu tohoto typu v odůvodnění přezkoumávaného opatření obecné povahy neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[40] Odpůrce měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu přísluší právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Odpůrce byl v řízení o zrušení změny územního plánu zastoupen advokátkou. Jak však vyplývá z judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09) náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem lze považovat za důvodné jen ve velmi výjimečných případech. Orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Odpůrce zde není malou obcí bez rozsáhlejšího zázemí a právního aparátu, Nejvyšší správní soud proto neshledal, že náklady na zastoupení advokátem vynaložil důvodně. Náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti mu proto nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu